

My Mumskie

אמא שלי הנפלאה!!

עומדים כאן סביב אנשים רבים שאוהבים אותך.

בחיך עברת תקופות קשות, החל מילדות שקשה לתאר, מלחמה והפצצות ופרידת ההורים. שני אחים שלך עברו להתגורר עם אביך ואת נשאת עם אחותך אצל אמא. נשלחתן שתיכן לבית ספר פנימייתי שם חיפשת תמיד לדאוג לאחותך הקטנה, ברנדה, ששובצה בקבוצת ילדים צעירה במיקום מרוחק יחסית.

דרך סקרנותך וחיפוש משמעות. הגעת לתנועת בני-עקיבא, למדת עברית ברמה ספרותית גבוהה, כך, כשהגעת ארצה לביקור עם חברה וניגשת לקיוסק וביקשת "כריך" במבטא בריטי כבד, לא הבינו אותך, עד שהצבעת והוספת קצת פנטומימה. רק אז המוכרת קראה "אה!! סנדביץ'!!".

פגשת את אבא בישראל והוא התאהב בך ממבט ראשון. בערב יום פגישתכם הראשונה הוא כבר ביקש את ידך. הוא ידע שאסור לו לאפשר לך לחזור לאנגליה מבלי להבטיח שתהיי אשתו.

גרנו בדירה קטנה בקרית-ים עד שהחלטתם להגיע לאנגליה לאפשר לאבא לימוד מקצוע נחשק. אבא עמד לסיים, אז שאלתי אותך "מה נעשה עכשיו?" ואת ענית לי מיד וללא היסוס "אנחנו חוזרים לישראל".

איזה אומץ, איזו נחרצות!! אישה בת 40 עם שלוש ילדות, שהצעירה אפילו לא הייתה עדיין בת חצי שנה! ובארץ, אין בית, אין עבודה, אין הבטחת פרנסה... ובכל זאת.... ידעת שמקומך בארץ ישראל. והנה הזדמנות להגשים חלום ישן. לגור בקיבוץ. לכפר הנשיא הבאת אותנו בעקבות חברת-ילדות שלך, ג'ין פינקוס.

התאקלמנו יחסית מהר וכאשר נתקלנו בקשיים תמיד היה אל מי לפנות לעזרה. איזה בית נפלא מצאת עבורנו.

לצערך, החיים כפי שהתפתחו לא אפשרו לך לצאת ללימודים גבוהים, למרות היכולות המדהימות שלך. קראת המון, שמעת מוסיקה ואף ידעת לכתוב סיפורים ושירה בכישרון מדהים. אנחנו עומדים להוציא ספר כתבים שלך בדפוס. ברנדה עזרה לנו להכין את כל החומר במחשב וכעת לשלבי העריכה הסופיים.

לפני 11 שנים עברת ניתוח ממנו יצאת קצת שונה. חוש ההומור הנפלא שלך לא נפגע, אבל מיד התחלנו לחוש את קשיו הזכירה שלך. איך צחקנו ביחד כאשר הגעת אל הרופא ובדקת את הפתק שהכנת מראש עם הנושא שרצית לשאול אותו עליו. בפתק רשמתי מילה:

“MEMORY”!!!

ההתדרדרות הייתה תחילה איטית, אך בשנים האחרונות היה ברור שאי אפשר להשאיר אותך לבד. היו מטפלים מהקיבוץ ואחר כך מטפלת פיליפינית. עברת לטבעון, בית עם מחלקה לתשושי נפש ושם ההתדרדרות הייתה כבר מאד מהירה ומדאיגה. לפני 4 שנים מצבך הורע עד כדי שינוי ההגדרה ל"סיעודית" ואז יכולנו להחזיר אותך הביתה, לבית יונתן.

כאן שוב היית מאושרת, במיוחד בשעת הביקור של חברות וחברים שהכרת. הרבה זכו לחיוך ואף לכמה מילים בהן ניסית לקיים שיחה קצרה. על הכאב והסבל לא יכולת לספר.

ביום חמישי מצבך הורע מאד. לידך ישבו דניאלה עם מייק, והנכדים שלך – אלה, אורן, מורן והדס. כולם ליוו אותך בנשימות האחרונות. בכינו וגם נשמנו נשימות רווחה- ... הסוף לסבל ולסיוט.

הדבר היחיד שאי-פעם ביקשת, היה שחיך לא יסתיימו בדרך זו, עם סבל וכאב לאורך שנים כה רבות. לו רק יכולנו לעזור לך יותר!

סוף סוף את נחה, נראית לראשונה מזה שנים רגועה ושלווה, הקמטים נעלמו. אני מקווה שנפגשת שוב עם אבא וכמובן שיובל גם ממתין לך במקום ההוא.

אני נושאת בליבי את כל הזיכרונות היפים, הערכה ואהבה אין-סוף.

שתהיה מנוחתך שלמה קרוב לדקל שלנו.

נעמי

